

Sfantul, preacuviosul parintele nostru

Daniil Sihastrul

CUVINTE DE FOLOS

An I – Nr. 13
8 februarie 2009

UN CUVÂNT PE SĂPTĂMÂNĂ

„Rugăciunea e poruncă, postul e poruncă, iubirea de vrăjmaș e poruncă și de asemenea moartea e poruncă, mai puțin popularizată între oameni. Dar oamenii ce fac? Își apără viața asta, își apără sinele, își apără egoismul lor, și își încurcă mersul lor duhovnicesc.”

(Parintele Arsenie Boca)

ASCULTARE, CUI?

De la cei mai de jos funcționari ai statului, până la mass-media care ne-arată zilnic ce ponoase trag cei care nu-i dau ascultare, suntem îndemnați să ne supunem și să fim cumiști, dacă nu vrem să ne atragem un control, o amendă, o anchetă penală, sau chiar ani grei în pușcărie.

Firește, toate aceste amenințări sunt îndreptate împotriva noastră, a oamenilor obișnuiți, care nu avem averi de milioane de euro, apartenență la vreo lojă ocultă, satanică sau la serviciile secrete și influența politică pe care acestea le conferă, într-un sistem nereprezentativ și corupt.

Suntem forțați să jucăm un joc ale cărui reguli strâmbе, sunt îndreptate împotriva noastră, făcând frumos, unor mici și mai mari ticăloși, de dragul de-a ne întoarce acasă în sânul familiei, pentru a-i înjura la un pahar pe cei care ne fac viața amară.

Suntem dispuși să tolerăm încălcări și abuzuri intolerabile, pentru a ne conforma idioatei și ticăloasei expresii: "capul plecat, sabia nu-l taie".

Astfel, răbdăm cozi pentru a plăti taxe oneroase, ghișee la care ne înclinăm din mijloc, oameni ai legii a căror singură lege este fărădelegea, arătând respect cel puțin pe față, unor lichele securiste și progeniturilor lor, indivizi a căror unică pretenție la respectabilitate o constituie lărgimea pungii, înălțimea vilei și lățimea limuzinelor din goana cărora ne stropesc, sau calcă.

Aceștia sunt cei care în loc de a tremura de frica noastră, așa cum au făcut-o în '89-'90, uitând de atunci de ea, au acumulat prin manipulare, jaf și vânzarea averii naționale, adevărate comori. Prin controlul pozițiilor cheie, ei se asigură că tot ce mișcă-n țara asta se face, dacă nu în folosul lor vădit, cel puțin astfel încât să nu îi deranjeze. A venit vremea să le fie iarăși frică.

În fond, nu noi le datorăm ascultare celor ale căror salarii le plătim, ci invers. Într-un interval de timp neașteptat de scurt, servitorul public face iarăși pe șeful cu stăpâni săi, mai arogant și disprețuitor decât îi șade bine chiar și unui stăpân adevărat.

La nivelul de sus ne trădează unui imperiu străin și ostil, la cel mijlociu fac temenele celor mai mari, pe când celor de jos nu le rămâne decât să le slujească, asuprindu-ne pe noi.

În fond, ce poate fi mai important decât păstrarea serviciului, chiar și așa ingrat cum este?

În tot acest timp, suntem bombardati într-o adevărată campanie de denigrare a tot ceea ce ne face pe noi Români, cu inițiative și diatribe virulente lansate împotriva Celui Căruia Îi datorăm întreaga noastră ascultare și a slujitorilor Lui.

De la campania împotriva icoanelor în școli, la neîncetatele atacuri ale unui CNSAS devenit poliție politică, la veritabilele linșaje mediatice pe care niște proteveuri și antene împânzite cu alogeni le-au lansat împotriva Bisericii noastre străbune, cu toate tradițiile ei minunate.

Când ați urmărit ultima oară o "știre", în care un mare hram să nu fi fost raportat ca o "îmbulzeală" a unor superstițioși ridicoli? Când ați văzut un credincios cult, inteligent și bine îmbrăcat, intervievat la fața locului? Nu-i vânează cumva reporterii pe cei care, având credință curată, nu o pot exprima în chip coerent? De ce se înfig camerele de luat vederi și frumusețele, dar neștiutoarele reporterice, numai ca să prezinte mulțimile binecredincioșilor ca gloate necivilizate, cuvioșenia față de sfinți și moaștele lor ca obscurantism și așteptările la aghiazma mare și agapa frățească de la sfârșit, ca o adunătură care dă din coate ca să ajungă?

I-ar duce capul pe unii botezați în credință să facă asta, dacă nu li s-ar impune de undeva, de sus?

Printr-un conglomerat de televiziuni, ziare și posturi radio, ai căror adevărați stăpâni se află în afară, liantul națiunii noastre este diluat, esența noastră otrăvită, iar ființa Românului, îndepărtată de adevărul care l-a creat.

Cum se compară "Eu sunt calea, adevărul și viața", cu "valorile UE, alianța NATO, și spațiul Schengen?

Cum se face că pentru a le dobândi pe astea din urmă, suntem forțați să renunțăm la Cel dintâi?

De când au devenit guvernanții noștri, niște lachei ai unora care ne vrăjmășesc de moarte, în loc de a ne reprezenta pe noi - De ce îi tolerăm?

Când cei care pretind că ne reprezintă s-au dus, cu arme și bagaje, la dușmanii noștri, cui se cuvine să dăm ascultare? Când legile pământești sunt date de un parlament pus pe căpătuială, semnate de un președinte trădător și aplicate de niște funcționari corupți, se cade oare să ne conformăm, sau firesc ar fi să le comparăm legilor cerești, respingându-le pe cele care nu sunt modelate după ele?

Datorăm noi supunere unor nemernici care ne trădează, sfidează și batjocoresc, sau Celui care ne-a făcut, ne iubește și ne dorește într-o împărăție Lui?

Normal ar fi ca cei pe care îi alegem să oglindească poporul care i-a ales, dar anormalul a devenit noua stare de lucruri, pe care noi o acceptăm, din inerție și indiferență.

Dacă nu vrem să devenim un biet ingredient în supa scârboasă a globalizării masonice, este imperativ să ne regăsim cârma și împreună cu ea, cârmaciul.

Mesajul este scris în inimile fiecăruia dintre noi, cei ce-am fost botezați în numele Lui.

De ce-am permite ca El să fie șters, de niște lozinci ordinare, scornite de unii care urându-L pe El, ne urăsc și pe noi, fiii Lui?

Nu avem noi mai multă minte de-atât? S-au isprăvit bărbații care să-și apere neamul cu sabia și s-au istovit femeile lor într-atât, de nu mai pot da naștere pruncilor pe care să-și bazeze neamul și familia, viitorul?

Au devenit puii de vulturi niște ciori nenorocite, numai prin repetiția unor mesaje otrăvite, scrise-n limba noastră?

Acum ori niciodată, croiește-ți altă soartă, la care să se-nchine, barbarii tăi dușmani".

Sursa Internet

IUBIREA E CĂRAREA

Protivnicul L-a încercat pe Domnul prin aceste trei: prin neputința trupului, prin slava deșartă și prin ispitirea de Dumnezeu. Toate aceste ispiti au ascuns în ele momeala plăcerii, sau acul păcatului¹, însă în chip felurit. Toate la un loc alcătuiesc chipul dintâi al războiului, sau, după Sf. Maxim, ispita prin plăcere. Dacă Iisus s-ar fi biruit de oricare dintre acestea, ar fi căzut din dragostea Tatălui, ar fi călcat El porunca primă din lege, pe care avea s-o propovăduiască, între oameni ca nimeni altul: porunca

dragostei de Dumnezeu, ca Tată al oamenilor².

Tot războiul protivnicului acesta a fost: ca să-L facă pe Domnul să calce dragostea către Dumnezeu ca Tată. Căci știe vrăjmașul că plăcerea pământească, pentru cine umblă după ea, are drăceasca putere să desfacă pe om de dragostea lui Dumnezeu și să i-o întoarcă spre plăcerea a orice altceva afară de Dumnezeu. Prin urmare, dacă mai avem inima prinsă de ceva de pe pământ, stăpânitorul lumii acesteia încă ne mai ține legați în împărăția lui, de vreme ce dragostea noastră către Dumnezeu încă n-a ars și ața aceea.

¹Corinteni 15, 56.

²Matei 5, 48.

După ce Domnul I-a bătut pe diavolul în Pustia Carantaniei în sfânt sufletul Său - curat de lumea aceasta ca o pustie - a venit să-L bată și între oameni. Cuvintele Evanghelistului ne descriu și această latură a războiului, căci zice: "Și după ce sfârși toată ispita, diavolul se depărta de la El, până la o vreme"¹. Semn că a mai venit iarăși, însă de data aceasta războindu-se cu Domnul prin oamenii lumii acesteia. Satana a răsculat împotriva Mântuitorului pe oamenii puternici de atunci, viclenii vremii, cărturarii și fariseii lumii vechi, unelte ale sale, oameni slabi dar cu putere mare, ca doară-doară Iisus îi va blestema, sau îi va urî, și așa va greși măcar împotriva celei de-a doua porunci, porunca iubirii de oameni.

Aceasta e, cum zice Sf. Maxim, ispita a doua, prin durere, care e stârnită de protivnicul cu menirea de a învrăjbi pe Iisus cu oamenii și pe oameni întreolaltă. Iată cuvintele Sf. Maxim Mărturisitorul despre acest numit al doilea fel de ispita pe care I-a avut Mântuitorul de învins: "După ce, așadar, prin biruința asupra primei ispite, cea prin plăcere, a zădărnicit planul Puterilor, Căpeteniilor și Stăpâniilor celor rele, Domnul le-a îngăduit să-și pună în lucrare și al doilea atac, adică să vină și cu încercarea ce le mai rămăsese, cu ispita prin durere"².

Să urmărim deci uneltirile protivnicului, să vedem metoda lui și metoda lui Dumnezeu, tot după cuvintele Sf. Maxim. "Neputând vrăjmașul să-L facă pe Domnul să calce porunca iubirii de Dumnezeu, prin cele ce I le-a făgăduit în pustie, s-a străduit pe urmă, după ce a venit în lume, cu ajutorul nelegiuitorilor iudei, să-L facă să calce porunca iubirii de oameni. Satana (care însemnează "protivnicul") îi îndemna pe cărturari și farisei la feluritele meșteșugiri împotriva lui Iisus, ca, neputând răbda încercările, cum credea el, să fie adus să-i urască pe cei ce-l întindeau curse și așa să calce porunca iubirii de oameni. Dar Domnul, ca un Dumnezeu, cunoscând gândurile protivnicului, n-a urât pe fariseii puși la lucru de el (căci cum ar fi făcut-o, fiind prin fire bun?) ci, pe cei purtați de el, nu înceta să-i sfătuiască, să-i mustre, să-i înfricoșeze, să-i plângă, ca pe unii ce puteau să nu se lase conduși de el. Blestemat de ei, se purta cu îndelungă răbdare.

¹Luca4, 13. ²Sf. Maxim Mărturisitorul, Răspunsuri către Talasie, întrebarea 21, Filocalia, ed. I., voi. 3, p. 65.

Mântuitorul, e drept, i-a mustrat și i-a certat ca nimeni altul¹, însă nu i-a urât nici o clipă, de vreme ce pe diavolul din ei îl certa și-l umilea, dându-l la iveală și arzându-l cu adevărul, iar pe ei îi iubea și-i învăța înainte². Pătimea cu îndurare și le arăta toate faptele iubirii; îi învăța căile vieții și zugrăvea prin fapte chipul viețuirii cerești; vestea învierea morților și făgăduia viața veșnică și împărăția Cerurilor celor ce cred; iar necredincioșilor (ateilor) le vestea înfricoșatele pedepse veșnice. Iar pe cel ce lucra prin ei (prin atei) îl bătea cu iubirea de oameni, iubindu-i și pe ei, deși-i ducea diavolul.

O, minunat război! în loc de ură Iisus arată iubirea și răpune pe tatăl răutății prin bunătate. În acest scop, răbdând atâtea rele de la ei - mai adevărat vorbind, pentru ei - S-a străduit până la moarte, în chip omenesc, pentru porunca iubirii și, dobândind biruința deplină împotriva diavolului, a primit cununa învierii pentru noi. Astfel Adam Cel nou a înnoit pe cel vechi."³

Dumnezeu îi prevenise pe mai marii templului prin vedenia lui Zaharia proorocul, ca să ia aminte, că și ei vor fi ispitiți. Iată cuvântul: "Și mi-a arătat pe Iisus (sau Iehoșua), marele preot, stând înaintea îngerului Domnului și Satana la dreapta lui, ca să i se împotrivescă"⁴. Proorocul îl vede pe marele preot schimbându-i-se veșmintele rele cu altele bune și punându-i-se podoabă curată pe cap, iar îngerul atrăgându-i, du-i luarea aminte: "fii luător aminte, Iisuse, mare preot, tu și soții tăi, care stau înaintea feței tale: căci ei sunt chipuri pentru viitor. Căci iată eu aduc pe Servul Meu Odraslă"⁵. Totuși ei, învăluți cu lumea aceasta, n-au putut pricepe ispita în care cădeau pizmuind pe Iisus.

Iubirea de Dumnezeu și iubirea de oameni în care atârână toată Legea și Proorocii⁶, împlinindu-le Iisus ca nimeni altul, prin aceasta se vedea limpede că Iisus e Dumnezeu și Dumnezeu este iubire⁷. Pe acestea două ni le-a dat ca porunci. Aci stă taina pentru care poruncile lui Dumnezeu bat pe vrăjmașul, când are cine le trăi.

¹Ioan 8,41-47. ²Ioan 8,48-59. ³Sf. Maxim Mărturisitorul, Cuvânt ascetic, Filocalia, ed. I, voi. 2, Sibiu 1947, pp. 8-9.

⁴Zaharia 3, 1. ⁵Zaharia 3, 8. ⁶Matei 22, 37-40. ⁷1 Ioan 4, 8.

Căci iată: Dumnezeu se ascunde în poruncile Sale, după cum ne asigură Sfinții Marcu Ascetul¹ și Maxim Mărturisitorul².

Trăirea acestor porunci arde pe diavol așa de cumplit, încât acesta răscoală puterile iadului și cu ele ațâță pe oamenii lumii, care-s biruiți de el, și-i năpustește împotriva lui Iisus și a oricărui ucenic al Lui. Iar prin lege, prin stăpânitorii lumii acesteia, prin slujitorii templului: arhieriei Arma și Caiafa, prin Iuda vânzătorul, diavolul nu-L mai putea răbda să-i facă împărăția de jaf, și-I cere nedreapta răstignire pe cruce, în rând cu tâlharii.

Când războiul nevăzut între iubire și ură a ajuns aci, Iisus bate pe diavol - tot ca om, să nu uităm - prin neputința și neprețuirea trupului³. Adică prin desăvârșita lepădare de sine sau prin primirea de bunăvoie a morții. Plăcerea a alungat-o cu hotărâre puternică, durerea însă a primit-o cu dorire mare⁴.

Din cele de până aci vedem că lupta Mântuitorului cu protivnicul pentru porunci și pentru mântuirea noastră prezintă câteva deosebiri față de stadiile luptei pe care are să le întâmpine omul, când vrea să urmeze pe Domnul. Mântuitorul a înfrânt întâi pe protivnicul în duh, în apariția lui personală din pustie, biruind prin dragostea de Dumnezeu ispita aceluia când îl îmbia cu momeala plăcerii din materia lumii. Noi muritorii însă n-avem de a începe lupta de la arătarea față și personală a protivnicului; căci, după unii, ne-ar fugi mintea de spaima arătării lui înfiorătoare. E lucru știut că sistemul nostru nervos, răvășit de atâtea vicii săvârșite de noi sau de un șir întreg de părinți înaintași, nu suportă impresii prea tari, ca peste toate acestea să rămână sănătos. Noi trebuie să începem urmarea Mântuitorului de la purificarea de patimi, ca să ajungem după multă vreme la o sănătate, fizică și psihică, în stare de a ne apropia, fără primejdii grave, acolo de unde doar Iisus a început lupta. E lucru știut și probat de medicină că spaima (traumatismele) peste puterea de răbdare a sistemului nervos, îl dezechilibrează, și, după slăbiciunea la care-l găsește, poate să-l aducă până la boala epilepsiei, care seamănă mult cu îndrăcirea, descrisă de Evanghelii.

¹ Sf. Marcu Ascetul, Despre legea duhovnicească, Filocalia, ed. L, vol. I, p. 249; și ed. II, voi. 1, Sibiu, 1947, p. 247.

² Sf. Maxim Mărturisitorul, Capete gnostice, Filocalia, Sibiu, 1947, ed. I, voi. 2, p. 193.

³ Ioan 6, 63. ⁴ Luca 12, 50.

Firește că și noi în lupta cu patimile - treabă de începători, dar care poate ține o viață întreagă - trebuie să dăm cu el o luptă în duh. În această luptă încă suntem scutiți prin rânduială dumnezeiască de a-i vedea în toată fioroasa lui prezență.

De la această deosebire încolo, lupta pentru mântuire, atât a Mântuitorului cât și a ucenicului, urmează aceeași cărare și stadii. Astfel, după ce Iisus l-a bătut pe protivnic în pustie, a venit să-l bată și în lume, în societatea omenească stăpânită de acela. De aceea, urmând pe Domnul, spunem că mântuirea nu se câștigă cu o faptă răzleață, ci presupune și o față socială; nimeni nu se mântuiește singur; de mântuirea sa se mai leagă o mulțime de oameni.

În societatea omenească Iisus l-a bătut pe protivnic prin iubirea de oameni, oricât îl lovea vrăjmașul printr-înșii cu ispita durerii. Și pe urmă de tot, a venit - prin orânduire dumnezeiască - ispita, tot prin durere, asupra trupului Domnului, ispita pe care a biruit-o, dându-și trupul ca "din neputință"¹ să fie răstignit pe cruce ca un făcător de rele. Nu-și dădea, Satana seama că, răstignind "omul" pe cruce, după ce-L va înghiți cu poftă, sau cu ura cea mai mare, va afla că prin cruce a înghițit pe Dumnezeu. Nu-și putea da seama vicleanul de Taina Crucii care îi va rupe cele dinlăuntru, și, Hristos Iisus, Omul-Dumnezeu îi va învia pe dreptii cei din Vechiul Testament, făcând biruință veșnică asupra răului pe care o va da omului, fratelui Său² și ucenic pe aceeași cale. Această biruință a lui Iisus, prin omul în care se ținea ascuns, a făcut restabilirea firii omenești; a deschis împărăția lui Dumnezeu, a vestit învierea și a dat mântuirea în dar³.

¹ 2 Corintei 13, 4.

² Matei 28, 10.

³ Efeseni 2, 8.

SFINȚII DE LÂNGĂ NOI

Sfântul Cuvios Sila Ieroschimonahul

Egumen al Schitului Sihăstria Putnei (+ 1781)

Ieroschimonahul Sila a fost cel mai renumit egumen al Sihăstriei Putnei. S-a născut în județul Botoșani și primii ani de ucenicie i-a făcut la Schitul Orășani din apropiere. Râvnind o viață duhovnicească mai înaltă, în anul 1712, a fost călăuzit de Duhul Sfânt să meargă la Schitul Sihăstria Putnei.

După mai mulți ani de ascultare și nevoiță primește tunderea în călugărie, iar în anul 1728 este hirotonit preot și tuns schimonah. Ca ucenic al egumenului Dosoftei, schimonahul Sila se ostenea mult, atât cu slujba bisericii și cu împlinirea rânduielii sihăstrești,

cât și cu aprovizionarea schitului cu hrană și cele de nevoie. Timp de 30 de ani a fost iconom al Sihăstriei Putnei, împlinind cu frică de Dumnezeu această ascultare. Schitul nu avea nicio avere, întreținându-se numai din mila credincioșilor. Țăranii de la câmp trimiteau prin mâinile Cuviosului Sila alimente, îmbrăcăminte, vin, ceară și untdelemn pentru biserică, iar smeriții sihaștri din munte se rugau pentru ei și pentru țară, ziua și noaptea.

Răposând egumenul Dosoftei în anul 1753, Cuviosul Sila a fost ales părinte duhovnicesc al Sihăstriei Putnei. El a înnoit în întregime acest schit, zidind din piatră o biserică nouă, în locul bisericuței de lemn, chilii, trapeză, pivnițe, cișmea de apă, livadă de meri și zid de jur-împrejur. De asemenea, a împodobit biserică cu catapeteasmă, cu icoane și cu toate „podoabele și trebuințele ce i se cuvin casei lui Dumnezeu”. În anul 1758, noua biserică cu hramul „Buna-Vestire” a fost sfințită de mitropolitul Moldovei, Iacob Putneanul.

Egumenul Sila a înnoit viața duhovnicească în Sihăstria Putnei, crescând numărul sihaștrilor și desăvârșind între toți legătura nemuritoare a dragostei. Unii dintre ei erau lucrători ai rugăciunii lui Hristos, iar alții, harnici caligrafi și scriitori de cărți.

Cuviosul Sila era și un vestit duhovnic căutat de mulți credincioși de prin sate, precum și de monahi, sihaștri, egumeni și arhierii. Pe toți îi povățuia cu înțelepciune pe calea mântuirii, nici descurajându-i, nici în nepăsarea sufletească lăsându-i. Unul din ucenicii săi, ieromonahul Dosoftei Herescu, a ajuns în 1747 egumen al Mănăstirii Putna, iar între anii 1750-1789 a fost episcop de Rădăuți și mitropolit al Bucovinei, cel ce a reușit să aducă din Polonia la Suceava, în anul 1783, moaștele Sfântului Mucenic Ioan cel Nou.

În anul 1776, după ocuparea Moldovei de Nord de către austrieci, Sihăstria Putnei era supusă la bir și nu mai avea voie să aducă ajutoare din țară, fiind amenințată cu pustiirea. Atunci bătrânul egumen a făcut o plângere către împărat, cerând scutire de dări și apărând vechile drepturi ale schitului. Pentru toate acestea, ieroschimonahul Sila este considerat un mare ctitor al Sihăstriei Putnei.

După 70 de ani de nevoiță duhovnicească în Schitul Sihăstria Putnei, Cuviosul Sila a pus egumen în locul său pe ieroschimonahul Natan, iar el și-a dat sufletul cu pace în mâinile Domnului, în anul 1781.

Sfântul Cuvios Natan, Schitul Sihăstria Putnei

La preluarea conducerii schitului în 10 martie 1781, cuviosul ieroschimonah Natan era deja bătrân. Va continua cu multă râvnă și jertfelnicie lucrarea cuviosului Sila, călăuzind obștea încredințată spre păstorire timp de trei ani și jumătate.

Lipsurile și greutățile datorate condițiilor vitrege determinate de regimul străin după ocuparea Bucovinei în 1775 se înmulțeau tot mai mult. Ajutoarele bunilor creștini rămași în țara Moldovei nu mai puteau ajunge la schit, iar vechile înlesniri și danii ale domnilor nu mai existau.

Situația înrăutățindu-se, în mai 1783 egumenul Natan, dimpreună „cu toți bătrânii și smeriții sihaștri”, se adresează cu „o carte de milostenie” tuturor „fiilor bisericii Răsăritului” cerând ajutor pentru sprijinirea schitului care ajunsese într-o stare jalnică: la lipsa hranei se mai adaugă și mâhnirea că „s -a învechit acoperământul sfintei biserici și s-a stricat și prin multe locuri s-a spart. La fel și chilioarele smeriților bătrânilor părinți s-au învechit și se risipesc”.

Nu numai starea materială a fost jalnică în timpul stăpânirii austro-ungare. Și viața duhovnicească a avut mult de suferit. Astfel, în cursul anului 1783 sunt desființate, se închid sau sunt transformate în biserici de mir majoritatea mănăstirilor și schiturilor din Bucovina, peste 20, adevărate focare ale ortodoxiei și cele care mențineau, de fapt, credința vie în sufletele credincioșilor români. Au rămas în stare de funcționare numai trei: Putna, Sucevița și Dragomirna, dar și acestora punându-li-se interdicția de a depăși numărul de 25 de viețuitori.

La sfârșitul anului 1784, cu durerea în suflet văzând schitul în ruină și monahismul ortodox asuprit, starețul Natan și-a scris testamentul, împărțind puținele obiecte personale fraților monahi. Lor le spune cum să-i facă cele pentru îngropare: „*Iar pe voi, iubiții mei fii și frați, vă îndatorez cu această neiertată datorie, ca să mi-o împliniți după ce îmi voi da sufletul în mâinile Cui le-a zidit (...) După ce mă veți îmbrăca după obicei și mă veți pune în sicriul cel de îngropare, să-mi căutați cartea cea de drum cea citită și iscălită de arhieriei și de părinții mei duhovnici (...) și să mi-o puneți (...) în mâna mea cea dreaptă și așa să-mi dați păcătosul meu trup pământului dintru care este făcut. Iar voi fiilor și fraților, fiți iertați de Dumnezeu și de mine și în acest veac și în cel ce va să fie. Amin*”.

Sfintele sale moaște, descoperite recent, sunt împodobite de bună mireasmă duhovnicească, iar capul său, în chip minunat, poartă o cruce, ca semn al sfințeniei și binecuvântării.

**Sursa: Internet
Culese și prelucrate de Anca -Florina Negoescu**

CUNOAȘTEȚI ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR?

Biserica Sfântul Gheorghe Nou

O oază de verdeață și har în centrul unei capitale europene prea ocupate și prea grăbite pentru a mai lăsa ochii sufletului să se întoarcă spre Hristos. În cuvinte înfinit de mici, așa ar putea fi descrisă biserica Sfântul Gheorghe Nou. Situat pe bulevardul I.C. Brătianu – unul dintre cele mai aglomerate din București – sfântul lăcaș se înalță spre cer parcă vrând să-i tragă pe toți credincioșii cu sine.

Cunoscând că în curtea ei se află kilometrul 0 al României, ne gândim că de acolo ar trebui să înceapă cărarea noastră către Hristos și mântuire. Din păcate pentru mulți nu este așa... martor stă statuia Sfântului Voievod martir Constantin Brâncoveanu – ctitorul bisericii – ce privește cu durere prea puținii creștini care intră în biserica străjuită de el.

Totuși, odată ce ai reușit să te smulgi din iureșul bulevardului și să intri pe poarta bisericii, totul în jur pare o altă lume. Zgomotele orașului se estompează aproape de dispariție și tot ce rămâne este liniștea și pacea pe care Hristos Domnul a lăsat-o în lume prin Apostoli. Sufletul se înviorează la auzul slujbei dinăuntru și se ridică, aruncând din cârcă snopul grijilor lumești.

Traversând curtea, nu poți să nu te oprești măcar o clipă la picioarele Sfântului Constantin Brâncoveanu... în ciuda împotrivirii, trupul este biruit de suflet care dorește să-l ferească pe sfântul martir măcar cu o privire furișă. Cu cât stai mai mult timp în acel loc cu adevărat binecuvântat de Dumnezeu, stăpânia trupului asupra sufletului slăbește, dezlegându-i acestuia aripile care să-l ducă mai aproape de Împărăția Cerurilor.

Încredințându-i în continuare voievodului Brâncoveanu straja locului, intri în biserică unde te așteaptă Hristos alături de Maica Sa și de sfinți. Îndreptându-te spre altar, întâlnești în cale, în naos pe partea de miază-zi, mormintele Sfântului Constantin Brâncoveanu și al soției sale, Maria. De asemenea nu poți să nu te oprești și la moaștele Sfântului Ierarh Nicolae al Mirelor Lichiei, spre înălțarea unei rugăciuni către ceruri. Lăcașul adăpostește o parte din mâna dreaptă a sfântului, moaște dăruite de către Biserica din Bari, Italia.

Indiferent cât de mult sau puțin timp petreci la biserica Sfântul Gheorghie Nou, când ieși pe poarta curții lumea ți se înfățișează un pic mai bună, un pic mai blândă și parcă un pic mai aproape de Dumnezeu. Și cu toate că nu suntem conștienți de asta, și lumea ne percepe pe noi un pic mai buni căci Harul lui Dumnezeu pe care sufletul nostru îl câștigă acolo se revarsă peste întreaga creație vindecând și întărind sufletele din jur.

Părăsind curtea bisericii, este imposibil să nu-ți întorci încă o dată ochii către Sfântul Brâncoveanu care acum te privește cu bucurie, parcă spunându-ți că te va aștepta tot acolo când te vei întoarce să dai slavă lui Dumnezeu împreună cu el.

Boueanu Alexandra-Ioana

MĂNĂSTIRI DIN ROMÂNIA
MĂNĂSTIREA „SFINȚII ARHANGHELII- METOC” DIN GALAȚI
-partea a 3-a-

Arhitectura actuală a bisericii

Biserica este construită în perioada 1802-1805, în stilul moldovenesc târziu, cu influențe moldovenești, fără turlă deschisă deasupra naosului. Biserica are plan treflat și este întărită cu contraforți. Construcția este realizată din piatră (partea interioară) și cărămidă (bolți și pereți). Zidurile au o grosime de 1,5 m. Turnul-clopotniță, înalt de 21 de metri, masiv în comparație cu restul construcției, este așezat deasupra pridvorului.

Pictura actuală a bisericii

Pictura este realizată în tehnica frescă de Anatolie Cudinof în 1975 și parțial de Constantin Caraman, în 1979. Au fost păstrate și câteva scene executate de V.Roba și N.Stoica în 1952, pictate în tempera pe ulei.

Pe bolta altarului este pictată Maica Domnului cu Pruncul, între Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil. În cel de-al doilea registru, sunt pictați de la Proscomidiar la Veșmântar: Sfântul Ștefan, Sfântul Ioan Gură de Aur, Sfântul Grigorie Dialogul, Sfântul Vasile cel Mare, Sfântul Nicolae, Sfântul Atanasie cel Mare, Sfântul Chiril al Ierusalimului și Sfântul Laurențiu. Deasupra Proscomidiarului este reprezentată Cina de la Emaus, iar spre veșmântar, simetric, Spălarea picioarelor.

Pe calota naosului este pictat Iisus Hristos Pantocrator și Liturgia Îngerească. În absida de sud este pictată Nașterea Domnului, iar în registrul inferior, de la catapeteasmă spre pronaos, Dreptul Judecător, Sfântul Gheorghe, Sfântul Teodor Tiron și Sfântul Procopie. În absida de nord este pictată Pogorârea la iad, iar mai jos, începând de la catapeteasmă, Maica Domnului cu Sfinții Arhangheli, Sfântul Dimitrie, Sfântul Nestor, Sfântul Eustatie și Sfântul Sebastian. Lângă catapeteasmă de o parte și alta, sunt pictați Sfinții Ioachim și Ana.

În pandantivi sunt pictați Sfinții Evangheliști, pe arcurile calotei, în medalioane, Sfinții Proroci, pe arcurile absidelor – Sfinții Apostoli, iar între registrele absidelor – Sfinții Mucenici.

Pe calota pronaosului este reprezentată Cina de la Mamvri. Pe arcul de deasupra amvonului sunt pictate de la nord spre sud, Întâmpinarea Domnului, Fuga în Egipt, Iisus în Templu, Duminica Orbului, Duminica Slăbănogului și Învierea lui Lazăr, iar pe arcul mai larg dintre naos și pronaos sunt reprezentate Botezul Domnului, Schimbarea la Față, Convorbirea lui Iisus cu Nicodim, Duminica Samaritencei, Rugăciunea în Ghetsimani, Răstignirea Domnului. Pe suprafețele orizontale și verticale ale arcurilor mici sunt pictați în medalion Sfinții Cuvioși.

Pe timpane sunt pictate, pe perețele de sud Înălțarea Domnului, iar mai jos Sfântul Antonie cel Mare și Sfinții Împărați Constantin și Elena, iar pe cel de nord Pogorârea Sfântului Duh, precum și Sfânta Filoftea, Sfânta Parascheva și Sfânta Ecaterina. Pe glafurile ferestrelor din pronaos sunt pictați, la sud, Sfinții Anichit și Trifon iar la nord, Sfinții Chir și Ioan.

Pe perețele de apus este reprezentată scena Adormirii Maicii Domnului, împreună cu tablourile votive. În partea dinspre mieznoapte este pictat portretul Arhimandritului mitrofor Ioanichie, cu inscripția „starețul Mănăstirii Neamțului, 1765”, cu referire, probabil la starețul Ioanichie al-II-lea, 1762-1764.

În nartex, pe perețele de răsărit sunt reprezentate Judecata de Apoi, precum și Parabola celor 10 fecioare și Parabola bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr, pe perețele de sud Creația lumii, pe cel de apus Învierea morților, iar pe perețele de nord sinoadele I și III ecumenice.

În exonartex sunt pictate compoziții din Imnul acatist și Sinodul VII Ecumenic.

La exterior sunt pictate două scene reprezentând Soborul Sfinților Arhangheli și Soborul Sfinților Apostoli.

Catapeteasma

Catapeteasma este construită la începutul secolului al XIX-lea în stil baroc, într-o manieră specifică epocii, din lemn de tei sculptat, cu sculptură aplicată. Este poleită cu foiță de șlagmetal. Icoanele sunt pictate în ulei la 1816.

Catapeteasma a fost refăcută în anul 1972.

Culeasă și prelucrată de Ștefănescu Marian

PSIHOLOGIA ORTODOXĂ

*„Sufletul este călărețul, iar trupul este calul”
(Sfântul Vasile cel Mare)*

Omul-într-a sa frumusețe și umbră Partea a treia

Funcții psihice și Dumnezeu

Gândirea – cel mai adânc și războinic proces psihic al omului, este luată în seamă atât de psihologie, cât și de religia ortodoxă. Este acel luptator care a dat lumea peste cap- fiindcă dorește conducerea sufletului uman după legea trupului căruia i se închină de multe ori. Și știm că la poarta rațiunii stă tatăl minciunii. Gândirea stârnește interes de multe veacuri, fiind socotită ca nelimitată, iar rețeta unei astfel de “puteri” omul o culege de pe ici pe colo. Mai citește o carte de bioenergie și află câte dimensiuni poate percepe, mai face o hipnoză și “pătrunde” în profunzime, cu alte cuvinte, își mai închină încă o dată mintea diavolului. Este bombardat social spre acest drum, fiindcă în epoca noastră domnește un complex de inferioritate, o competiție dobitocească prin care omul, fiind supus la variați stimuli, încearcă să se acomodeze, adică să asimileze cât mai mult. Nu poate și se inhibă, atunci lasă pe ceilalți să vorbească pentru el, el nu se mai simte în stare. Omul contemporan dorește cunoașterea din frustrare, iar creștinul ortodox din iubire pentru Dumnezeu, fiindcă el are siguranța de sine- se supune Celui de Sus fără revoltă, îndrăgostindu-se de creația Sa.

Între psihologie și religie, gândirea este oglindită în moduri diferite, fiindcă religia încearcă să o învețe să se înalțe spre slava lui Dumnezeu, prin cugetul cald al rugăciunii, al pocăinței și al coborârii sale în inimă (mișcarea isihastă). Psihologia, în schimb, o folosește spre recuperarea umană, apelând la capacitatea omului de a se conștientiza pe sine, de a se cunoaște, astfel încât să își armonizeze viața. Există o surpriză aici: religia oferă cauza profundă a problemelor, iar psihologia nu face decât să se “jocă” cu efectele acestora, încercând să le pună în ordine în sertărașe, până la următoarea sesiune psihoterapeutică, când îl va reorganiza pe om; și tot așa, fără sfârșit, fiindcă nu știe care e buba de fapt.

În psihologie, ne învață să ne exprimăm, să ne “dăm voie” să avem gânduri, emoții negative, fiindcă altfel ajungem la dezechilibru, la boală. Să ne acceptăm și umbra din noi, să nu ne învinovățim pentru ideile întunecate, să ne iubim pe noi...contrar totuși, în religie, se recomandă înfrânarea, adică paza minții. Cum spune Sfântul Isihie Sinaitul: “Nimeni nu va scăpa de căpeteniile tartarului fără de paza minții, măcar de ar fi cât de mare filosof și cât de mare înțelept din lume”. Așadar, din învățătura Sfinților Părinți, procesul este invers față de tot ceea ce ne amăgește psihologia: stopând gândurile noastre (mai ales pe cele negative) nu este echivalentul cu reprimarea ca mecanism psihologic- adică cu inhibarea lor- fiindcă există Cineva care ne eliberează de ele în momentul în care luptăm și noi: Hristos în Chip Nevăzut la Sfânta Mărturisire. Așa cum prezintă Părintele Cleopa (în cartea “Ne vorbește Părintele Cleopa, volumul al doilea), lovirea cugetului murdar de Piatra Hristos duce la biruirea lui: “De aceea ne trezim, ne împotrivim cu voia de sine statatoare și chemăm pe “Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-mă pe mine, păcătoasul, păcătoasa”. Brațul puternic al Mântuitorului Iisus Hristos ne va spăla mintea ridicând-o la cele dumnezeiești, rațiunea va găsi apoi drumul spre inima cuprinsă de dorul prezenței lui Dumnezeu, se va cufunda în ea, iar omul se va contopii cu liniștea. De data aceasta, este o pace tainică, fiindcă are siguranța urcării pe încă o treaptă spre Rai. Acestea sunt darurile unei Sfinte Spovedanii curate și sincere...în felul acesta mintea îndrăcită de atâtea patimi se eliberează de sub stăpânirea cea rea și se închină lui Dumnezeu. “Doamne Iisuse ...” să ne umple mintea!

Chemarea lui Dumnezeu este singura cale spre vindecare, fiindcă o minte bolnavă provine dintr-o boală sufletească și te poate duce fie pe cărările spitalului, fie spre cele ale sinuciderii (iadului). Așa cum ne spune Mântuitorul Iisus Hristos în Sfânta Evanghelie: “Rămâneți întru Mine și Eu întru voi, că fără de Mine nu puteți face nimic” sau ceea ce ne dezvăluie Psalmistul: ”Cheamă pe Domnul în ziua necazului și te va izbăvi.” Părintele Cleopa ne spune: “Chemarea numelui Domnului să nu înceteze, că zice Apostolul: *Tot cel ce va chema numele Domnului se va mântui.*”

Plecând ușor de pe cărările Ortodoxiei, ne întoarcem într-un mic univers al dorințelor, în care ființa umană regresează spre împlinirea poftelor trupești, spre starea de bine permanentă, spre PSIHLOGIE. Cu siguranță, ceea ce ea își propune este de a-l ajuta pe om să își depășească neliniștile, crizele identitare și existențiale, însă într-o formulă singuratică, lipsită de suflet. Rareori mai există un psiholog care să lucreze cot la cot cu un preot. Într-o lume plină de comoditate, o lume care a fugit de sub Aripa lui Dumnezeu, care se crede suficient de puternică pentru a-și duce viața fără ajutorul Celui de Sus, psihologia devine triumfătoare, fiindcă ea îi vorbește omului pe placul lenii lui, astfel încât să aibe scuze și să nu se căiască. În acel moment, vederea duhovnicească capătă ochelari de cal: nesimțirea se naște din moartea minții, ne arată Părintele Cleopa. În concluzie, psihologia izvorăște din lejeritate umană, din pierderea virtuților creștin-ortodoxe care îți permit să aluneci spre cercetarea forului interior cu sinceritate; ni se spune că e bine să ne acceptăm, să ne iubim, să ne împăcăm cu noi înșine. Cu siguranță, este firesc să nu fim răzvrățiți împotriva noastră, fiindcă ai lui Dumnezeu suntem, dar spun că cine fuge mai întâi la terapeut o face fiindcă nu are puterea să se conștientizeze în mod autentic. Numai Biserica ne dă ochi să ne vedem, ea este oglinda noastră permanentă. În același timp, dacă psihologul este un creștin ortodox cu sufletul, poate îl ajută și pe bietul om să-și reanalizeze perspectivele de viață, poate ajunge și la un duhovnic până la urmă!!!

Mintea și gândurile ne guvernează toate faptele noastre! Avem tăria să ne gândim permanent, chiar și în vise, ceea ce înseamnă că avem darul de a ne ruga neîncetat: “Rugați-vă neîncetat”, ne învață Sfântul Apostol Pavel. Avem această capacitate, dar nu este încununată, fiindcă la rugăciune ne luptă trei tipuri de minte, după Sfântul Isihie: “mintea Sfintelor Puteri, mintea drăcească și mintea omului”. “Mintea omului stă la mijloc și el are atâta putere de stăpânire de sine, încât, toate puterile întunericului dacă ar venii, nu pot să-l clatine” (Părintele Cleopa). În acest sens, Sfânta Scriptură vorbește: “Dumnezeu l-a zidit pe om și l-a lăsat în mâna sfatului său”. Nu rămâne decât să ne deschidem inima și să acceptăm că voința noastră ne împinge la bune sau rele! Sa ne întărim voia! Dar puntea de legătură dintre aceasta și faptă este mintea!

Ca o unire între cele două realități- psihologia și religia- gândirea e necesar a fi exprimată (la Sfânta Spovedanie), ea are nevoie să fie subordonată sufletului, iar acesta lui Hristos, Domnul nostru, *că fără de Mine nu puteți face nimic* (Sfânta Scriptură).

Mihai Mădălina-Andreea

ORTODOXIE ȘI DIZABILITATE

"Universul a fost creat pentru om, nu omul pentru univers"
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Deficiența nu înseamnă inutilitate

Faptul că o persoană ce prezintă o deficiență, indiferent de ce natură ar fi ea, nu poate desfășura multe activități este bine știut de toată lumea. Specialiștii (medicii, psihologii, psihopedagogii, pedagogii), asistenții personali și nu în ultimul rând cei ce au o deficiență știu sau conștientizează, în timp, ce pot face și ce nu. În viața de zi cu zi oamenii cu deficiențe se confruntă cu diverse situații cărora trebuie să le facă față. Situațiile pot să apară în plan personal, școlar, social, profesional.

Pentru a reuși acest lucru activitatea recuperatorie trebuie să înceapă cât mai repede posibil, să fie puternic susținută de o bună colaborare între persoana cu deficiențe, familie, specialiști și experți și să urmărească un scop comun: atingerea potențialului maxim în situația dată, în vederea unei integrări socio-profesionale adecvate. Să nu uităm că o persoană cu deficiențe are, în mod egal cu semenii săi, dreptul la educație, la muncă, dreptul de a participa la viața socială.

Dacă potențialul intelectual și aptitudinal al oamenilor cu deficiențe este pus în valoare, ei pot deveni resurse ale mediului în care trăiesc. Acest lucru implică un efort din partea tuturor componentelor societății, care trebuie să ofere o șansă persoanelor cu dizabilități: șansa de a arăta că sunt lucruri pe care pot să le facă cu succes. De exemplu, persoanele cu deficiențe de vedere își pot desfășura activitatea în cabinetele de masaj, simțul tactil pe care îl au foarte bine dezvoltat ajutându-i mult.

Persoanele cu deficiențe de auz pot fi și ele utile. Pentru a reuși să înțeleagă cele spuse de un auzitor oamenii deficienți de auz folosesc labiolectura (cititul pe buze). În străinătate, în cadrul poliției există posturi speciale pentru neauzitori. Ei sunt realmente de ajutor atunci când aflându-se la o distanță considerabilă de cei pe care poliția îi urmărește, distanță care nu permite perceperea sunetului nici pentru un auzitor, reușesc să citească de pe buzele celor în cauză și să "traducă" conversația.

Deficienții de auz pot și să danseze, ei nu aud, dar simt ritmul. Atunci când o trupă de dansatori deficienți de auz se află pe scenă boxele sunt așezate cu difuzorul în jos, pe podea, lucru ce le permite să simtă vibrațiile.

Munca de birou este indicată pentru cei cu deficiențe fizice, care nu pot să facă efort fizic. Oamenii ce prezintă o deficiență mintală ușoară (un IQ de la 50/55 la 70) pot face față unui loc de muncă. Ei sunt de obicei, angajați în croitorii, tâmplării. În acest caz accentul se pune nu atât pe depunerea unui efort intelectual foarte mare, cât pe valorificarea unor aptitudini practice. Multe persoane cu deficiențe au aptitudini muzicale, literare sau abilități grafice și plastice ce trebuie scoase la lumină.

Dacă persoanele cu dizabilități se străduiesc să țină pasul cu societatea, oare cea din urmă la rândul ei, nu ar trebui să le ofere șansa de a evolua cât mai aproape de normal sub aspect fizic, psihic, personal, profesional și social?

ANA-MARIA CREȚU – membră IHTIS
<http://asociatia-ihitis.ro>

POEZII PENTRU SUFLET

CREZUL

De Radu Gyr

Cred într-unul Dumnezeu,
Tatăl ziditorul,
dar mai cred și-n neamul meu,
înfrățit cu dorul.

Cred în sfinți, dar și-n voinici,
cred în flori și-n cremeni,
căci tăcuții mucenici
cu haiducii-s gemeni.

Dar mai cred că într-o zi,
aspru, din furtună,
neamul meu se va trezi
cu securea-n mână.

Și-atunci ierte Cel din cer
liftele spurcate,
căci prin sânge și prin fier
ne-om croi dreptate.

Cred într-unul Dumnezeu,
Tatăl ziditorul,
ce-a-nfrățit în neamul meu
sfântul crez cu dorul !

Propunere de Toma Florentina

DIN VISTERIA CĂRȚILOR

Părintele Cleopa - "Călăuză în credința ortodoxă"

Această carte reprezintă un veritabil catehism alternativ izvorât din viața plină de smerenie și dragoste de Hristos a părintelui Cleopa. În ea putem găsi de toate pentru toți, răspunsuri limpezi argumentate pe baza Sfintei Scripturi și a Sfintei Tradiții. Nivelul teologic al lucrării este unul înalt pentru cei care caută răspunsuri la întrebări înalte dar în același timp și mai la nivelul păcatelor noastre, pentru cei care de abia acum încep să facă primii pași pe Calea cea Împărătească. Putem citi despre istoria Bisericii, despre diferitele erezii și modul în care acestea au rănit trupul lui Hristos, despre practicile comune întâlnite la tot pasul în Biserica și pe care mulți le practică de multe ori fără să le înțeleagă cu adevărat frumusețea și adâncimea, despre Sfintele Taine, despre yoga și practicile orientale, etc.

Informația este structurată, asemenea catehismului oficial, sub forma unor întrebări și răspunsuri, numai că întrebările sunt puse ca și cum ar veni din partea unui sectant sau din contextul unei discuții cu un om care este departe de Biserică. Deci le poate fi de un real folos celor din afara Bisericii care doresc să se familiarizeze cu punctul ortodox de vedere care, după cum se poate vedea, nu este inventat de preoți ci este strict bazat pe Cuvîntul lui Dumnezeu așa cum a fost el revelat oamenilor în Sfânta Scriptură, parte integrantă a Sfintei Tradiții.

O carte, credem noi, de un real folos duhovnicesc, scrisă de părintele Cleopa pentru a apăra Neamul Românesc și pe români de influențele dogmatice subtile, dar otrăvitoare, ce și-au făcut loc la noi odată cu apropierea de lumea occidentală.

Propunere de Lucian Cornianu

POVESTIOARĂ

Povestea crizei financiare, pe înțelesul tuturor

Într-un sătuc de câmpie, a venit un investitor american, însoțit de asistentul lui. A bătut la prima ușă întâlnită și i-a spus proprietarului :

- Uite, eu sunt colecționar de broscuțe. Dacă îmi aduci o broscuță, am să îți dau pe ea 10 euro.

Țăranul a fugit repede în pădurea din spatele casei și a luat o broscuță. I-a dat-o investitorului, și-a luat cei 10 euro și le-a spus vecinilor despre ce afacere a făcut. A doua zi, fiecare țăran s-a dus la investitor cu câte o broscuță, pe care a vândut-o cu 10 euro.

După câteva zile, investitorul le-a spus sătenilor:

- Văd ca afacerea merge. De azi, pentru fiecare broscuță am să vă plătesc câte 20 de euro.

Țăranii au dat fuga în pădure, au cules broscuță și le-au predat pentru 20 de euro/bucata, investitorului.

După alte câteva zile, acesta s-a întors în SUA presat de afacerile de acolo, lăsându-l pe asistentul lui să vină cu broscuțele după cel mult o săptămână. Înainte de a pleca, le-a spus:

- Dragii mei, sunt nevoit să ma întorc urgent în State. Vă promit însă că la întoarcere am să cumpăr de la voi broscuțele cu 60 de euro bucata.

Și a plecat, în uralele sătenilor fericiți de pleașca ce a dat peste ei. A doua zi, asistentul investitorului a adunat sătenii și le-a spus:

- Fraților, m-am gândit la o afacere pentru voi. Șeful meu se va întoarce peste două săptămâni și vă va plăti câte 60 de euro/broscuță. Dacă vreți, vi le vând eu înapoi pentru 35 de euro bucata, iar voi le veți vinde cu 60. Profitul vostru va fi frumușel. Ce spuneți?

Sătenii s-au adunat la sfat și au decis că o așa afacere nu mai prind ei degrabă. Au pus mână de la mână, s-au împrumutat pe la cunoscuți, pe la bănci, care pe unde a putut, și au cumpărat broscuțele înapoi cu 35 de euro bucata.

Asistentul investitorului a luat banii, a plecat în SUA, iar pe săteni nu i-a mai căutat nimeni, niciodată. Au rămas cu banii dați, cu împrumuturi scumpe la bănci și fără să dețină niciun activ în plus față de ceea ce aveau înaintea afacerii.

Culeasă de Lucian Cornianu

FILMUL SĂPTĂMÂNII

Apocalypto

Pentru cei care nu credeau că Mel Gibson ar putea face un alt film la fel de bun ca „Patimile lui Hristos”, iată că s-a născut „Apocalypto”. Linia principală este aceea a ultimelor câteva zile de viață ale imperiului Maya.

Acțiunea urmărește povestea lui Labă de Jaguar, fiul unui șef de trib din jungla mexicană. Când satul este atacat de luptătorii ce locuiau în capitala imperiului, Labă de Jaguar este luat prizonier alături de ceilalți bărbați tineri ai tribului. Totuși, înainte de a fi prins reușește să-și ascundă soția însărcinată și fiul de patru ani într-un puț sec.

De aici acțiunea se desparte în două planuri... sunt prezentați paralel Labă de Jaguar și soția lui. Adevărata acțiune a filmului începe când tânărul reușește să scape cu viață din orașul-capitală. Urmărit de luptătorii imperiali, el

începe o disperată cursă contra cronometru pentru a se întoarce să-și salveze familia înainte de venirea ploilor.

Privind însă în spatele personajelor, ochiul poate distinge dimensiunea creștină a filmului. Lupta încrâncenată a lui Labă de Jaguar reflectă de fapt dorința nestăvilită a omului de a fi liber. În același timp, soția lui poate simboliza femeia creștină prin excelență... adică acea femeie care în ciuda greutăților, nu se lasă stăpânită de frică. În plus, comuniunea dintre ei și natură amintește într-o oarecare măsură de starea omului dinainte de cădere.

Restul e poveste... cei care au putut să vadă „Patimile lui Hristos” până la capăt în pofida cruzimii prezente, vor putea să vadă și „Apocalypto”. Prin comparație, cel din urmă este mult mai lipsit de răutate. Cei care doresc filmul, pot trimite un e-mail redacției noastre la adresa cuvintedefolos@gmail.com

Propunere de Boureanu Alexandra-Ioana

ȘTIAȚI CĂ?

Cea mai veche pecete domnească cu stema Moldovei este cea atârnată de un document semnat de Petru Mușat la 1377.

După cum scrie Dimitrie Cantemir în „Descriptio Moldaviae”, voievodul Dragoș de la Maramureș era la o vânătoare de bouri. Bourul a trecut munții fiind doborât în cele din urmă în apele unui rîu repede. În ciuda victoriei asupra grozavei prăzi, Dragoș s-a îndurerat pentru moartea căței sale Molda, cătea ce se înecase în apele reci la capătul urmăririi. Pentru a fi veșnic ținut minte locul unde Molda se înecase, boteză rîul Moldova. Plăcîndu-i locul în care se afla el și oamenii săi se așezară acolo. Țara pe care Dragoș „a descălecat-o” a avut de atunci bourul ca stemă.

Stema Moldovei era alcatuită din capul de bour, însoțit de elementele astrale: între coarne purta o stea cu cinci raze, cu una din raze îndreptată în jos. La stînga se afla o lună în scădere (în ultimul pătrar) și la dreapta o roză cu cinci petale, ce probabil reprezintă soarele.

Ultimul bour în viață înregistrat a fost vânat de braconieri în 1627 în pădurea Jaktorów, Polonia.

Ana-Maria Ionescu

O REȚETĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Tortiglioni cu pui si ardei

Ingrediente (pentru 4 persoane): un ardei gras rosu si un ardei gras galben (in total 400 g), 350 g rosii, o ceapa, un catel de usturoi, 350 g piept de pui, 500 g macaroane scurte, 3 linguri ulei de masline, sare, piper, 1/2 legatura busuioc.

Mod de preparare: Se coc ardeii, se curata de pielita, se taie in doua si se indeparteaza semintele si nervurile. Rosiile se oparesc si se curata de pielita. Si ardeii, si rosiile se taie cubulete. Ceapa se toaca, iar usturoiul se zdrobeste. Pieptul de pui, spalat si zvantat, se taie bucatele si se prajeste in uleiul incins. Se adauga ceapa si usturoiul, se calesc putin, apoi ardeii si rosiile se calesc si ele circa 5 minute la foc potrivit. Se sareaza, se pipereaza si se incorporeaza busuiocul tocat. Sosul astfel preparat se serveste cu macaroanele fierte in apa cu sare si scurse bine.

Recomandare de Mihai Adriana

EVENIMENTELE SĂPTĂMÂNII

9 – 15 februarie 2009

Luni, 9 februarie – Sfântul Mucenic Nichifor;

- Sfinții Mc. Episcopi Marcel și Pangratie;
- **(Odovania Praznicului Întâmpinării Domnului)**

Mărti, 10 februarie – Sfântul Sînțit Mucenic Haralambie;

- Sf. Mc. Enata și Valentina;
- Conferință cu Dan Puric la Ateneul Român, ora 19:30.

Miercuri, 11 februarie – Sf. Mc. Vlasie, Episcopul Sevastei;

- Sf. Teodora împărăteasa;
- **(HARȚI)**
- Sala Rapsodia “Doi dintre noi” regia Dan Puric, ora 19:30.

Joi, 12 februarie – Sf. Meletie Arhiepiscopul Antiohiei celei Mari;

- Sfântul Antonie Patriarhul Constantinopolului;
- Sfântul Mc. Hristea.
- “Frumoasa din pădurea adormită”, Teatrul Țândărică, ora 10:00.

Vineri, 13 februarie – Cuv. Martinian;

- Sf. Apostoli și Mucenici Acvila și Priscila
- **(HARȚI)**

Sâmbătă, 14 februarie – Cuv. Auxențiu, Maron și Avraam;

- Sfântul Filimon Episcopul Gazei;

Duminică, 15 februarie – Sf. Ap. Onisim;

- Sf. Mc. Maior și Cuviosul Eusebiu.

Recomandări de Ioana-Ruxandra Stavriu

ANUNȚURI

În cadrul ACESDS, la Biserica „Sfântul Daniil Sihastrul” din str. Covasna nr. 23-25, sect. 4, București, avem în această săptămână următorul program:

- Marți, 9³⁰-11⁰⁰ Meditații la Limba Romană cu prof. Cristiana Daniela Aldea
- Marți 11⁰⁰-13⁰⁰ Citirea Psaltirii
- Miercuri 19³⁰-21⁰⁰ Meditații la Limba Engleză cu Anca Negoescu
- Vineri 9⁰⁰-11⁰⁰ Curățenie
- Sâmbătă 10⁴⁵-13⁰⁰ Discuții pe tema „Plante medicinale” cu Dl Mihai Aldea
- Duminică 13⁰⁰ - 14⁰⁰ Cateheză

Incepend de luni 16 ianuarie intre orele 10⁰⁰ – 11⁰⁰ doamna profesoara Moroza Elena va oferi meditatii la matematica

Ne puteți comunica sugestiile si impresiile Dvs. la adresa de e-mail: cuvintedefolos@gmail.com sau să ne contactați personal. Vă așteptăm.

NOTA: publicația se distribuie gratuit
